

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROMAIN COOLUS

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΝΑΣ

ΧΤΩ χρόνων ! Μάλιστα. 'Η παράξενη ήρωίδα της ιστορίας μας εινε οχτώ χρόνων ! Μά να σάς την παρουσιάσουμε πρώτα : Την λένε Φρανσίνια. Εινε κόρη ενός αρχιτέκτονος δίχως μεγάλο ταλέντο και μιάς φρόνιμης νοικοκυράς μ' ὄχι καί τόσο εξαιρετική ὡμορφιά. 'Η Φρανσίνια ἀνατράφηκε, ἢ καλύτερα ὄχι, δὲν ἀνατράφηκε διόλου, γιατί ἀπό τεσσάρων χρόνων ἔδειξε καθαρά ὅτι δὲν θάκοιμε κανένα κ' ὅτι θάκανε πάντα τοῦ κεφαλιού της.

"Ὁμορφη ; Ναι, εινε ὡμορφη, ἔχει μιὰ πολὺ περιεργη γοητεία. 'Η Φρανσίνια γιὰ μένα εινε ἕνα θαῦμα ! 'Ἐνα ἀνεξήγητο θαῦμα ! 'Ὁ χαρακτήρας της ; 'Α ! τί αίνιγμα ! 'Η Φρανσίνια εινε παιγνιόρα, ἔχει πάντα κέρι κ' ὅταν χαμογελάει σχηματίζονται δύο χαριτωμένα λακκάκια στὸ σοδαλὸ προσώπια της. 'Ἰδιαίτερο γνώρισμά της ; 'Ἐνα, μοναδικὸ : Δὲν κλαίει ποτὲ. 'Απὸ ἐνστικτο ἔχει καταλάβει ὅτι τὰ δάκρυα τῶν κοριτσιῶν ἀναστατώνουν τοὺς μεγάλους καί γι' αὐτὸ φύλαξε αὐτὸ τὸ πολύτιμο ὄπλο γιὰ τὸ μέλλον... 'Η Φρανσίνια δηλαδὴ ἔνοιασε ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ σαπατάει ἀδίκαια τὰ δάκρυά του καί ὅτι μ' αὐτὰ μονάχα ἢ γυναικες καταφέρνουν νὰ φοβερίζουν τοὺς ἄνδρες... Κι' ἡ Φρανσίνια δείχνει ἀπὸ τώρα μιὰ φανερὴ προτίμησι γιὰ τοὺς ἄνδρες, δίχως νὰ νοιάζεται διόλου γιὰ τὴν ἡλικία της. Καταλαβαίνει ὅτι τοὺς σαγηνεύει μ' ἐκείνη τὴ χαριτωμένη, τὴν ἀγγελικὴ, τὴν ἀθάνα γοητεία της. Ἐξέρει ἀκόμη νὰ τοὺς κάνη καί νάγια, γιὰ νὰ τοὺς χαλιπαρήναι, μὰ ὄχι πολλά, ὄχι ὑπερβολικά. 'Η Φρανσίνια ἔχει τάξτ καί τὴν ἐμφυτὴ ἀντίληψιν τοῦ μέτρου, τοῦ σωστοῦ, τοῦ «ὄχι χρειαζέταις» γιὰ νὰ πετύχῃ ἐκεῖνο ποῦ θέλει. "Ἄν κ' εινε πάρα πολὺ κοκκέτα, δὲν κάνει ποτὲ τὴν ἀνοησία νὰ δείξῃ φανερά τὴ φιλαρσουλία της. Δὲν τὴς ἀρέσουν ἡ ἐπιδείξεις. Κάνει τὴν ἀπλή, τὴν ἀφελή, γιατί μαντεύει ὅτι ἔτσι ἀρέσει περισσότερο. "Α ! Πόσο δίκιο ἔχει ἐκεῖνος ποῦ εἶπε ὅτι : «Δὲν ὑπάρχουν μικρὰ κορίτσια. 'Υπάρχουν μόνο...ποὺ μικρὲς γυναίκες». 'Η Φρανσίνια λοιποῦ μὲ δύο λόγια εινε ἕνα ἀξιοθαύμαστο τέρας, ἕνας παράξενος ἀγγελοσ, μιὰ μικρὴ νεράιδα, ποῦ μαγεύει τοὺς ἄνδρες μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί της. ***

Τώρα ποῦ ξέρετε τὴ Φρανσίνια, θὰ μπορούσατε νὰ διασκεδάσετε μὲ τὴν ιστορία τῶν...ἐρωτῶν μας. 'Ἐνυχε δηλαδὴ—κ' εἶμαι ὑπερηφανος γι' αὐτὸ—νὰ παίξω τὸ ρόλο τοῦ ἐπαρτεναιῶρ της στὴν πρώτη ἐρωτικὴ κωμωδία αὐτοῦ τοῦ ἐκκληρικτοῦ κοριτσιού.

'Ὁ ἀρχιτέκτονος δίχως μεγάλο ταλέντο κ' ἡ φρόνιμη νοικοκυρά μὲ τὴν ὄχι καί τόσο ἐξαιρετικὴ ὡμορφιά, ὁ πατέρας της δηλαδὴ κ' ἡ μητέρα της, εινε παλτοὶ φίλοι μου καί μ' ἀνάγκασαν μὲ τὴς ἐπιμονὲς προσκλήσεις τους, νὰ πάω νὰ περάσω τὴς τελευταῖες μέρες τοῦ καλοκαιροῦ σὴν ἐξοχικὴ ἐπαυλὶ τους. Εἶχα δεῖ δύο τρεῖς φορές στὸ Παρίσι τὴν δεσποινίδα Φρανσίνια καί τὴν εἶχα φιλήσει ἄλλες τόσες φορές ἀδιάφορα, δίχως νὰ τὴν πολυπροσέξω. 'Απὸ τὴν πρώτη μέρα ὅμως ποῦ πάτησα τὸ πόδι μου στὴν ἐξοχικὴ βίλλα της, ἡ Φρανσίνια κατάφερε μιὰ χαρὰ νὰ μὲ κάνη νὰ τὴν προσέξω. 'Ἀπαίτησε ἀπὸ τὴ γκουβερνάντα της νὰ τὴς φορᾶν τρεῖς διαφορετικὲς τουαλέττες τὴν ἴδια μέρα κ' ἔτσι μ' ἀνάγκασε νὰ θαυμάσω, θέλοντας καί μὴ, τὴ μεγαλοπρέπεια τὴς ἐμφανισεῶς της...

Τὴν τρίτη μέρα, καταγοητευμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ πεντάμορφο θαῦμα, ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράξενο κορίτσι, θεώρησα ὑποχρέωσι μου νὰ τὸ συγχαρῶ γιὰ τὴς τουαλέττες του. 'Η Φρανσίνια μοῦ ἔρριξε μιὰ ἀδιάφορη τάχα ματιά κ' ἕνα ἀδιόρατο θριαμβεινικὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ ρόδινα χεῖλάκια της. 'Ὑστερα μ' ἄφησε καρφωμένο στὴ θέσι μου καί συνέχισε μ' ἀξιοπρέπεια τὸ δρόμο της.

Τὸ ἀπόγευμα τὴς ἴδιας μέρας ὁ γονεὶς της εἶχαν καλέσει σὲ τσαὶ μερικὸς φίλους τους, ποῦ καθόντουσαν στὴς γειτονικὲς βίλλες. 'Η Φρανσίνια παρουσιάστηκε στὸ σαλόνι μ' ἕνα ὑπέροχο φόρεμα ἀπὸ ρόδινο τοῦλι. Μιὰ ρόδινη ἐπίσης κορδέλλα στόλιζε τὰ μετάρια μαλλιά της. Εἶχε ἕπος μιὰς μικρῆς βασιλίσσας τοῦ παραμυθιοῦ, ποῦ εἶχε βγεῖ μέσα ἀπὸ ἕνα τριαντάφυλλο, μὲ τὴς τ' ἀγγιξε τὸ μαγικὸ ραβδί κάποιας νεράιδας ! Κάθε τόσο, δίχως νὰ ἐκτίθεται καί πολὺ, μοῦ ἔρριχνε κ' ἀπὸ μιὰ λοξὴ ματιά, δίχως νὰ δείχνῃ ὅτι μὲ κίτταζε, κ' ἐγὼ πάλι ἔκανα πὼς δὲν καταλάβαινα τίποτε καί διακεδέβαζα ὅσο δὲν μπορούε νὰ φαντασθῆτε... 'Η Φρανσίνια ἤξερε ὅλους τοὺς καλεσμένους καί σὰν μιὰ θελκτικὴ οἰκοδόποινα, μοῖραζε δεξιά κ' ἀριστερά χαριτωμένα φιλοφρονηματα μαζί μὲ σοκολατάκια. Εἶχα ἀπομείνει μ' ἀνοιχτὸ στόμα ! 'Η μαμά της εἶχε καλέσει τοὺς φίλους τους κ' ἡ Φρανσίνια εἶχε πάρει τὴ θέσι της καί τοὺς ὑποχρέωνε μὲ τὴς ἐυγενεῖς τὴς περιποιησεις. Σὲ μένα ὅμως δὲν ἔδειξε καμμιὰ εὐγένεια. Σὲ κάθε μοῖρασμα τῶν γλυκῶν μὲ ἔχνοῦσε κ' ἦμουν βέβαιος πὼς θάκανε ἐπιτήδεις. Τὴν πρώτη φορὰ λοιπὸν διαμαρτυρήθηκα γελώντας, μὰ τὴ δεύτερη ἔκανα κ' ἐγὼ τὸν ἀδιόρατο. Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία μου τὴν πείραξε, γιατί ὕστερα ἀπὸ λίγο ἤρθε καί στά-

θηκε μπροστά μου καί μοῦ εἶπε μὲ μιὰ χαριτωμένη αὐθάδεια : —'Ἐνας σοβαρὸς ἄνδρας δὲν ἀγαπᾶει τὰ «πτι-φοῦρ» !... —Καὶ ποὺς σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ ; —Κανεὶς ! Τὸ ξέρω μόνη μου... 'Ἐδῶ καί λίγη ὥρα, ὅταν πέρσοσα μὲ τὸ δίσκο ἀπὸ μπροστά σου, δὲν μοῦ ζήτησες. —Δὲν σοῦ ζήτησα, γιατί ἔχω ἀξιοπρέπεια. —Δὲν θὰ κρατοῦσες ἀξιοπρέπεια, ἂν σ' ἄρεσαν στ' ἐλήθεια τὰ «πτι-φοῦρ». 'Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἔξυπνη ἀπάντησί της μὲ ἀποστόμωσε. 'Ὅταν ἔφταναν οἱ καλεσμένοι, ἡ Φρανσίνια μοῦ πρότεινε νὰ κάνουμε ἕναν περιπάτο στὸν κήπο. Κι' ἐγὼ δέχτηκα πρόθυμα, γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν γνωρίσω καλύτερα. 'Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ λίγα λεπτά τὴς ὥρας ἄρχισα τὴς ἐπιθέσεις μου. —Εἰσαι μιὰ πονηράγα ! τὴς εἶπα. Νομίζεις πὼς δὲν σὲ πρόσεχα στὸ σαλόνι ; Κάνεις τὴν καλὴ μ' ὄλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ σὲ πανεύνοῦν... Τί φουτίκες περιποιήσεις ποῦ ἔκανες στοὺς καλεσμένους τὴς μαμάς σου ! —Καὶ τί ἤθελες νὰ κάνω ; μοῦ ἀπάντησε ἡ Φρανσίνια. —Δὲν βλέπω τὸ λόγο,τὴς εἶπα, αὐτὴς τὴς ὑπερβολικὲς εὐγένειας... Γιατί ἐπανοῦσες ὄλο τὸν κόσμο ;... —'Ἀλλοῦστατα. γιατί ἔχω προσέξει ὅτι αὐτὸ τὸν ζάνει νὰ χαιρέται... —'Α ! 'Ὅσει τὸ ἔχεις προσέξει αὐτὸ ; —Μόνο αὐτὸ ! ἔκανε ἡ Φρανσίνια μὲ περιφρόνησι. —Μὰ τότε γιατί δὲν μοῦ ἔκανες οὔτε ἕνα κομπλιμέντο ἐμένα ; —Γιατί ἐσὺ δὲν εἶσαι ὅπως ὄλος ὁ κόσμος. —Τί εἶμαι λοιπὸν ; —'Ἐσὺ εἶσαι... ἐσὺ ! μοῦ ἀπάντησε ἡ Φρανσίνια, στενοχωρημένη. —'Ὡ ! Δὲν καταλαβαῖνὸν τί θέλεις νὰ πῆς... —'Ἐγὼ ὅμως καταλαβαίνω... Καί μὲ κίτταζε μὲ μιὰ τέτοια ματιά, ποῦ μ' ἔκανε νὰ χαμηλώσω τὰ μάτια μου.

'Ἐπειτα ἐξακολοθήσαμε σιωπηλοὶ τὸν περιπάτο μας. Στὴν ἀκρὴ τὴς ἀλέας μιὰ μεγάλη μαργαρίτα ἔφυγε θριαμβεινικὰ τὸ κάτασπρο κεφάλι της. 'Η Φρανσίνια μὲ τὴς εἶδε ἔτρεψε ἄμεσως νὰ τὴν κόψῃ κ' ὕστερα μοῦ εἶπε : —'Α ! Τώρα θὰ μάθω... Καί σοβαρά, μ' ὄλη τὴν ἐπισημότητα αὐτὴς τὴς παλῆς ἱεροτελεστίας, ἄρχισε νὰ τὴν ξεφυλλίζῃ. —'Μ' ἀγαπάει, λιγάκι, πολὺ, τρελλά, διόλου. 'Μ' ἀγαπάει, πολὺ... 'Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν διέκοψα. —Ποὺς ; τὴ ρώτησα. —Τί σὲ νοιάζει ;... —'Ἐλα, Φρανσίνια, θέλω νὰ μοῦ πῆς, μ' ἐνδιέφερε... —'Ἄν σ' ἐνδιέφερε στ' ἀλήθεια, δὲν θὰ καθόμουν ἐγὼ τώρα νὰ ξεφυλλίζω μαργαρίτες ; —Καὶ τί περιμένεις νὰ μάθης ;

—Τὴν ἀπάντησα... —Θάθελες λοιπὸν νὰ σ' ἀγαπᾶ τρελλά ; —'Ὡ ! Ναι !... —Κι' ἂν ἡ μαργαρίτα σοῦ ἀπάντησε «διόλου» ; —Τότε ἀπλοῦστατα θὰ κλάψω... —Διάβολε !... 'Η Φρανσίνια λοιπὸν ἐξακολοῦθησε νὰ ξεφυλλίζῃ τὴ μαργαρίτα... —'Μ' ἀγαπάει, λιγάκι, πολὺ, τρελλά, διόλου... Λιγάκι, πολὺ, τρελλά... 'Η ἀπάντησι τοῦ τελευταίου πετάλου τὴς μαργαρίτας ἦταν «διόλου». 'Η Φρανσίνια ἔξέσπασε σὲ γέλια... —'Α ! Αὐτὸ δὲν τὸ περιμένα !... —Μὰ δὲν εἶπες πὼς θὰ κλάψης, ἂν ἡ μαργαρίτα σ' ἀπάντησε «διόλου» ;... —Ναι, τὸ εἶπα στὴν ἀρχή... 'Ὅταν ὅμως εἶδα ὅτι θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε «διόλου», ἄλλαξα τὸ πρόσωπο κ' ἔβαλα πολλὰ πρόσωπα... Γιατὸ κ' ἐμ' ἐγυπάζεις» συλλογίζομουν τὸν θεῖο μου Ροδόλφο. Γιατὸ τὸ «πολὺ» ἦταν ὁ μπαμπᾶς. Γιατὸ τὸ «διόλου», ἦταν ἡ γκουβερνάντα μου (ἂ ! τὴν παληγόρησα, πόσο τὴν ἔχθροῦμαι !)... Καταλαβαίνεις λοιπὸν πόσο λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν μ' ἀγαπᾶει ἢ ὄχι... —Καὶ τὸ «τρελλά» ; —'Ἄν ἡ μαργαρίτα σοῦ ἀπαντοῦσε «τρελλά» ; —Αὐτὸ θὰ ἦταν γιὰ σένα, μὰ τότε δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα ποτὲ !... Κι' ἡ Φρανσίνια, μ' ἕνα ξαφνικὸ κοκκίνισμα, μὲ παράτησε μ' ἀνοιχτὸ στόμα καί χάθηκε τρέχοντας στὸ βάθος τὴς ἀλλέας... —'Α ! πόσο ἔχει δίκιο ἐκεῖνος ποῦ εἶπε ὅτι δὲν ὑπάρχουν μικρὰ κορίτσια, παρὰ μόνο ποὺ μικρὲς γυναίκες !...